

Bella Rune, "Blood stream missile" och "Impossible floral fountain", 2019. Detalj. Installationsvy på Carl Eldhs ateljémuseum. Foto: Urban Jörén

Bella Rune, "Cherry chroma berry beam", 2020. Installationsvy på Carl Eldhs ateljémuseum. Foto: Urban Jörén

Ett självporträtt av konstnären i form av en liten spiralformad 3D-print. Foto: SvD

Skendöd/Suspended animation. Bäst är ett pyttelitet självporträtt

När Carl Eldhs ateljémuseum för åttonde sommaren i följd bjuder in en samtida kvinnlig konstnär är det Bella Rune som får äran. Dan Backman ser svävande andeväsen, DNA-liknande spiraler och en armbrötning med Strindberg.

Konst | Utställning

"Skendöd/Suspended animation"
Bella Rune
Carl Eldhs ateljémuseum, Lögebodavägen 10
T O M 27 SEPTEMBER

Dan Backman
musik@svd.se

Jag älskar ateljémuseer. Får aldrig nog av Bror Hjorths trivsamma ateljébostad i Uppsala, Jean Arps lådliknande hem och småskaliga trädgårdsstudio i Parisförorten Meudon eller, den som denna text handlar om, Carl Eldhs fina ateljémuseum i Belleveparken i Stockholm.

Ragnar Östberg, arkitekten bakom Stadshuset, ritade Eldhs ateljébostad 1919 och skulptören var

verksam där i tre decennier, fram till sin död 1954.

Ateljémuseet låg länge i något slags Törnrosasömn, men sedan 2013 – efter att det varit stängt sex år för sprängningar av Norra länken – har det öppnats upp för samtida konstnärer.

Årets konstnär är Bella Rune, professor i textil konst på Konstfack och på senare år uppmärksammas för hängande skulpturer där färgat sidenmohairgarn skapat skimrande geometriska former. Abstrakta skulpturer långt från Carl Eldhs figurativa ideal, där textilt hantverk och det dekorativa folkloristiska närmat sig konkretismens hårdare kärna.

Tre av dessa hängande skulpturer visas i den stora ateljén: "Blood stream missile", "Floral fountain" och "Black river hologram". En fjärde visas i det av möbler, föremål och saker be-

lamrade lilla runda rummet innanför entrén. Också den har ett märkligt namn, både poetiskt och beskrivande: "Cherry chroma berry beam".

Samtliga bygger på cirklar och trianglar som på ett intrikat sätt bildar spetsiga och trubbiga koner och som förändras form- och färgmässigt beroende på betraktarens perspektiv. Det konkreta formspråket kontrasteras av de tunna trådarnas transparens vilket gör skulpturernas närvaro i ateljén – med Eldhs alla figurer och byster i gips – till ett diskret tillägg. När trådarna rör sig lite i vinddraget blir de till svävande andeväsen.

I den lite mindre ateljén, den som kallas "verkstadsateljén" och är något av ett lager, finns en annan typ av verk. Också de av en sort som ibland kallas "fiber art" (ett begrepp som uppstod när

"textilkonst" började kännas begränsat). Här är både formspråket och materialen rustikare och distinktare: böjda metallstavar klädda med makramé (en i lila, en i orange) stående direkt på det slitna trägolvet. Den i lila, "Spiral out", påminner om en DNA-spiral, fast utan atomer. Den står stilla men ser ändå lite rörlig ut, med en uppåtrivande form där trådarna frigör sig högst upp.

Bella Runes verk är dekorativa och formsäkra och har infogats harmoniskt i ateljémuseet. Men jag kan inte se att nämnda verk berikar eller problematiserar Carl Eldhs klassiska skulpturkonst. Konstnärskapen är, som så ofta är fallet med denna typ av utställningar, för väsensskilda för att något samtal ska komma till stånd.

Då kan man uppfatta mer av ett samtal i de små skrubbliknande rum som ligger lite vid sidan av de ljusa ateljéerna. Bland annat visas här flera verk baserade på Carl Eldhs gigantiska, för att inte säga skrämmande och bisarra, Strindbergsmemorial i Tegnelunden (kallat "Titanen").

Bella Rune har bildligt talat kapat den vänstra armen, den som sträcker sig bakåt efter något, 3D-printat den i förminskad form och låtit den få händer i båda ändarna. I den bästa versionen, "Petite Titan in tension – Inferno", har de mångfaldigats och arrangerats i en svävande konstellation, sammanhållen av gummisnoddar, som får mig att tänka på Sivert Lindbloms ornamentala skulpturkonst. Verket finns också som ett hologram och utanför i trädgården som en imaginär svävande skulptur, enbart synlig via en mobilapp.

Allra bäst är några pyttesmå 3D-printade objekt i ett gammalt musealt glasskåp. De är antagligen att betrakta som skisser men bildar tillsammans ett kuriosakabinett som inte verkar vara på tillfälligt besök. Snarare att det har plockats fram ur någon mörk och dammig garderob.

Ett av verken, det med Bella Runes ansikte i båda ändarna på en spiral, må vara ett av utställningens minsta men är ändå det jag tar med mig i minnet. ■